

земно-то — преходяще-то. По высотж-тж си то ся называва *Ангелскый чинъ* или състояніе (Мат. 22. 30); по трудность-тж си — непрестаемо мжчечество (*Касс. Collot. 18*); называея и второкръщеніе (Иерон. пис. 8 и 25); зачото инокъ-тъ дава обѣщаніе да посвѣщава Богу всегосебе и навсегда. Св. Григорій Богосл. така говори за высотж-тж на монашескый животъ: (инокъ-тъ) «откакто приепаль добръ всичко «чувство, отрѣшилъ ся отъ плѣть-тж и мѣръ, събралъ ся въ самъ-себе, безъ крайнж нуждж не ся досяга до ничто челоувѣческо, за «да говори съ самъ-себе и съ Бога, да живѣе по-высоко отъ видимо-«то и да носи въ себѣ Божественны-тѣ образы, всякога чисты-тѣ и «несмѣсенны съ земны и оболстатѣлни впечатлѣнія, да е и да ся «прави непрестанно истинно и чисто оглѣдало на Бога и Божествен-«но, да придобива къмъ свѣтлинж-тж свѣтлинж, къмъ малко-яснж-«тж най-лучезарнж, да пожанва вече чрѣзь упованіе-то на бжджщій «въкъ благо-то, да съжителствува съ Ангелы-тѣ и, находящъ ся още «на землж-тж, да оставя землж-тж и да бжде възносимъ съ духа «горѣ» (Ч. 1. стр. 20).

§ 379. *Заслуги-тѣ отъ монашество-то къмъ Църквж-тж.*

Несъмненни сж велики-тѣ заслуги отъ монашество-то къмъ Църквж-тж. Монашество-то е служило за оградж на вѣрж-тж, когато тя сж е колебала въ живѣящы-тѣ у мѣръ (1 Петр. 5. 9), служило е за скривалище на Православіе-то, когато то начинало да исчезва въ градове-тѣ. Врагове-тѣ на истинж-тж сж ся боѣжли отъ иноцы-тѣ, като отъ войскж Христовж. Поборници-тѣ на истинж-тж у мѣръ, при всяко недоумѣніе въ дѣла-та на вѣрж-тж, отправяли сж ся къмъ иноцы-тѣ и прибѣгвали къмъ тѣхнж-тж опытиж мудрость. Иноцы-тѣ, когато ся излазили изъ пустыны-тѣ, не веднажъ сж доставяли хранж (духовнж) отъ странж на истинж-тж. Това напр. може да видимъ въ живота на Савва освященнаго. Монашество-то е было, е и ще быва разсадникъ на Пастыри и пазители на Църквж тж; изъ него сж възсеяли Василиій В. Григорій, Златаустъ, Аванасій, Ефремъ — въобщъ цѣлый-тѣ сонмъ на Отцы-тѣ въ Църквж-тж. Ные ся молимъ съ (съставены-тѣ) молитвы отъ иноцы-тѣ, тѣхны-тѣ ивенопѣнія ся пѣхтъ въ Църквж-тж, по тѣхны-тѣ уставы е расположенъ порядокъ-тѣ на Църковны-тѣ слыжбы. У иноцы-тѣ първо-то дѣло е молитвж-тж Богу за други-тѣ; а какъ сж силни молитви-тѣ имъ, — на това непрекратенни-тѣ свидѣтельства ся срѣщатъ въ житія-та имъ, гдѣто ся исчисляватъ чудеса, чрѣзь молитвы-тѣ имъ произвѣдени, като: исцѣленіе на болны, спасеніе на грѣшны, възкресеніе на мъртвы и под. Сила-та на молитвж-тж имъ ся простира и на всицкж-тж Църквж въ всицкы времена. Зачото досега блаженни-тѣ иноци, признаенни-тѣ отъ Църквж-тж за святцы, подаватъ всяко добро на всицкы притекающы къмъ тѣхны-тѣ молитвы съ вѣрж и любовь.

Освенъ тыя велики заслуги иноцы-тѣ сж оставили скривалище-то на дарове-тѣ за Църквж-тж, — въ много-то си писанія, что заключаватъ безцѣнны опыты на истинж-тж мудрость: за удивленіе е въ тѣхъ само-то множество и разнообразіе на предмѣты-тѣ, явленіе-то на духа и силж-тж! Всички-тѣ творенія на иноцы-тѣ сж писани